

Det doftar av blommor

Det dof-tar av blommor i sommarklädd skog och
 fåg-lar-na so-va så lugnt ut-i bo, och
 må-nen han blän-ker så vac-ker och rund, och
 stjär-nor-na tän-das i skymning-ens stund.

Inunder den åldriga eken vid strand
 där sitta två vänner med hand uti hand.
 Han smeker så ömt hennes ljusbruna hår
 och sade: Min vän, jag far snart härifrån.

Till Australiens guldland, se dit står min håg,
 att finna min utkomst där kanske jag får.
 Sen reser jag hemåt till Sverige igen
 och firar vårt bröllop och sätter vårt hem.

Den jungfrun hon trycker sig intill hans bröst,
 du Alfred, bliv hemma, jag får ingen tröst,
 om du från mig reser, du överger mig
 och väljer en annan istället för mig.

Nej, aldrig i världen vad som händer än
 så sviker jag icke min älskade vän.
 Så vitt du mig lovar att ej glömma mig
 så slocknar nog aldrig min kärlek till dig.

Sitt avsked han tar i den lövrika lund,
 Sen skiljas de båda i midnattens stund.
 Han tänker på henne med saknad i bröst,
 hon tänker på honom och finner ej tröst.

Till främmande länder han genast bortfar,
 till rikare nejder än hembygden har.
 Med vemodigt sinne på havet han ser
 sitt fosterland sjunka vid synranden ner.

Fem år var han borta och rikedom fann,
 bland främmande folk han erfarenhet vann.
 Han tänkte så ofta på vännen så kär
 därhemma om hon honom trogen än är.

Till hemmet han kommer en afton okänd,
 han var inte väntad att hemkomma än.
 Han satte sig vila på kyrkvallen grön,
 såg solen sig sänka i kvällen så skön.

Han tänkte på mötet med vännen så kär,
 hur glad hon då bliver när hon ser mig här.
 Så drömde han ensam i kvällsolens glans
 och såg uppå gravar som nära där fanns.

Han ser uppå graven som närmast han är
 på korset, det svarta, ser inskriften där
 med bokstäver vita som nyfallen snö,
 sen börjar han undra vem där ligger död.

Han går intill graven på blommor så rik,
 men plötsligen bliver han blek som ett lik.
 Med vidöppna ögon tillbaka han far,
 för vännen han älskat hon låg i sin grav.

Mitt levnadsmod sjunker i graven med dig,
 med vemod han viskar så stilla för sig.
 Mitt hopp det har slocknat lik solen så blid
 som sjönk uti väster i aftonens tid.

Han tager ur fickan revolvern med skott,
 han siktar på hjärtat, det smällde så brått,
 och blodet det strömmar ur såret så rött,
 och snart har han redan på mossan förblött.

Axel Möller